

Arrest

nr. 292 492 van 31 juli 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Square Eugène Plasky 92-94/2
1030 BRUXELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 24 januari 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 december 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 oktober 2020 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 5 november 2020 om internationale bescherming. Op 22 december 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soenniet van Koerdische origine te zijn. U verklaart geboren te zijn op X te Zakho (Dohuk), waar u steeds in de Rokawa wijk woonde. U ging naar school tot

het derde middelbaar en begon nadien te werken in een carwash. 's Avonds verdiende u nog wat bij door te laden en lossen. Uw vader heeft twee echtgenotes. In maart 2019 begon uw halfzus M(...) avances te maken en u seksueel getinte berichten en video's te sturen. U was hier niet mee opgezet en was ervan overtuigd dat zoiets verkeerd was. In april 2019 liet ze u een video zien en begon ze u aan te raken. U werd hiervan zo opgewonden dat u zich niet meer kon inhouden. U verklaart enorm veel spijt gehad te hebben nadat jullie de eerste keer seksuele betrekkingen hadden. Toch bleven jullie hier de maanden nadien mee doorgaan. In de nacht van oud op nieuw in 2020 was u uitgegaan met vrienden. U was dronken en durfde niet naar huis gaan uit angst voor hoe uw vader hierop zou reageren. U ging dan naar uw halfzus en bleef bij haar op de kamer slapen. Toen uw stiefmoeder de volgende ochtend binnenkwam en jullie daar naakt aantrof, begon ze te wenen en te roepen en dreigde ze ermee uw vader te telefoneren en hem op de hoogte te stellen. Uw halfzus duwde de gsm weg en gaf aan zelfmoord te zullen plegen als uw stiefmoeder dat telefoontje zou doen. Op dat moment kwam hun buurvrouw aanbellen om te vragen wat er aan de hand was. Terwijl uw stiefmoeder haar te woord stond, kleedden jullie je aan en namen jullie alles bij elkaar om samen te vertrekken. Jullie namen een taxi en vertrokken onmiddellijk naar een vriend in Batifa (Dohuk). Daar ontving u dreigberichten van uw vader en neven. Ze waren op de hoogte van hetgeen gebeurd was en dreigden ermee u te doden. Uw vriend regelde dat jullie diezelfde nacht nog illegaal naar Turkije konden vertrekken. In Turkije werden jullie opgepakt en van elkaar gescheiden door de politie. U reisde na uw vrijlating alleen door naar Griekenland in de veronderstelling dat uw halfzus reeds naar dat land werd gesmokkeld. Ook daar vond u haar niet terug, waarna u alleen uw reis verderzette. U kwam in België aan op 23 oktober 2020 en uw verzoek om internationale bescherming werd hier geregistreerd op 5 november 2020.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (d.d. 4/8/13) en uw nationaliteitsbewijs (d.d. 2/10/13).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden besloten dat u niet hebt weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Noch toont u aan een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming, en dit omwille van volgende redenen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Irak verliet uit vrees te worden gedood door uw familieleden omdat ze erachter kwamen dat u seksuele betrekkingen had met uw halfzus (CGVS p.18-19). U kunt het CGVS hiervan echter niet overtuigen.

Vooreerst legt u geen origineel paspoort neer en biedt u aldus geen enkel objectief bewijs dat uw reisweg of vertrekkdatum uit Irak zou kunnen staven. U beweert dat u uw paspoort afgaf aan de smokkelaar (CGVS p.10). Wanneer wordt gevraagd of u dit probeerde terug te krijgen, antwoordt u van niet. U heeft aan dat hij het normaal zou opsturen, maar dat u er geen idee van hebt op welke manier dit zou gebeuren (CGVS p.11). Deze verklaring voor het feit waarom u er niet in slaagt uw originele paspoort voor te leggen, kan niet overtuigen. Doordat u eerder bij een reis uit Irak gebruik maakte van uw paspoort om op legale wijze naar Turkije te reizen, kan er van worden uitgegaan dat u op de hoogte bent van de waarde van dit document. Temeer daar u er ondanks alle commotie zelfs nog aan dacht om naast u aan te kleden, ook uw paspoort mee te nemen toen u onmiddellijk nadat u naakt betrapt werd, vertrok. Op zich is het trouwens ook zeer opmerkelijk dat uw tas met uw paspoort en geld toevallig nog bij uw halfzus op de kamer lag op dit cruciale moment (CGVS p.4, 10, 18-19). Door het ontbreken van uw originele paspoort rijst het vermoeden dat u dit doelbewust achterhoudt om gegevens te verbergen voor het CGVS, zoals een andere

vertrekdatum uit Irak of een eventueel verblijf in een derde land. Bijgevolg tast dit ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde redenen voor uw abrupte en onverwachtse vertrek ernstig aan.

Daarnaast kan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen geloof hechten aan uw verklaringen over de door u geschetste gang van zaken met betrekking tot uw relatie met uw halfzus. U stelt dat u zich wel degelijk bewust was van het feit dat de relatie met uw halfzus verkeerd was en dat dit zware risico's inhield. Het is dan ook frappant te moeten vaststellen dat u verklaart met uw halfzus nooit over de risico's te hebben gesproken, noch over de optie ermee te stoppen. Zeer bevreemdend is ook dat u beweert een keer in uw ouderlijk huis en zelfs een twintigtal keer seks te hebben gehad bij haar thuis en dat u zelfs bij haar bleef overnachten. Ondanks het feit dat jullie afspraken als haar moeder er niet was, hadden jullie familieleden op eender welk moment kunnen binnenkomen. Uit uw verklaringen valt af te leiden dat niet meteen sprake was van een innige liefdesrelatie, maar dat het puur om seks ging. Dat u enkel daarvoor zo met uw leven zou spelen is op z'n minst merkwaardig te noemen (CGVS p.15-18, 21). U blijft voorts onwetend over wat er precies met uw halfzus is gebeurd. De laatste keer dat u contact met haar had dateert immers van toen u nog in Turkije was. Het is weinig aannemelijk dat jullie samen zouden vertrekken, zonder iets af te spreken voor als jullie elkaar onderweg zouden kwijtraken. Dit roept eveneens vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U verklaart wel te hebben geprobeerd meer over haar te weten te komen, maar dit zou niet zijn gelukt (CGVS p.6-8, 22).

Voorts wordt een fundamentele tegenstrijdigheid vastgesteld in uw verklaringen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), tijdens uw gehoor ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaart u dat uw zus ouder is dan u. Op het CGVS geeft u voor haar dan weer een geboortedatum op dewelke impliceert dat ze jonger dan u zou zijn. Wanneer u met deze inconsistentie wordt geconfronteerd, ontkent u simpelweg eerder gezegd te hebben dat ze ouder dan u zou zijn. U herhaalt dat u ouder bent en geeft verder geen verklaring voor de afwijkende verklaringen. Integendeel, u voegt nog toe dat de tolk bij de DVZ goed was en uw dialect sprak. Vertaalproblemen kunnen dus alvast niet aan de orde zijn (CGVS p.14). Dit doet dan ook nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak.

U hebt geen bewijsstukken in verband met uw relatie. U kunt zelfs geen foto van uw halfzus tonen (CGVS p.12). Voorts kunt u ook geen enkel tastbaar begin van bewijs voorleggen om de door u beweerde vervolgingsfeiten te staven. U beweert bij het CGVS dreigberichten te hebben ontvangen van uw vader en neef, iets waarvan u bij de DVZ overigens geen melding maakte (CGVS p.12, 19). Ook toen bij het CGVS werd gevraagd of u nog iets had gehoord van uw familie, hebt u dit in eerste instantie niet vermeld (CGVS p.5). Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde u nochtans alle redenen naar aanleiding van uw verzoek te hebben aangehaald (CGVS p.2). Dat u bij de DVZ naliet de enige concrete doodsbedreigingen die u ontving te vermelden, enkel en alleen omdat er niet expliciet naar zou zijn gevraagd, is volstrekt onlogisch en relativiseert de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees des te meer (CGVS p.23). Deze berichten zouden op uw telefoon opgeslagen zijn geweest maar ondertussen bent u uw telefoon verloren (CGVS p.12).

In Turkije zou u de nummers van uw neven en vader hebben geblokkeerd om geen dreigberichten meer te ontvangen. Sindsdien hebt u geen aanwijzingen meer dat u geïdoleerd zou worden. U hebt geen contact meer met uw familieleden en hebt ook niet geprobeerd via iets te weten te komen (CGVS p.6, 8, 20). Een dergelijke laconieke houding doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Dit alles toont allerm minst aan dat u actueel geïdoleerd zou worden met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EUAA Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak.

In voormelde EUAA Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers in gevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EUAA Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de COI Focus Irak - Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EUAA Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf, beschikbaar op of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Sulejmaniyah en Halabja – van deze laatste is de administratieve status als provincie in de praktijk niet eenduidig –, formeel onder bestuur van de Kurdistan Regional Government (KRG), significant stabiel is dan de situatie in Centraal-Irak. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum dat op 25 september 2017 plaatsvond, brak de KRG en de Koerdische bevolking zuur op. Het Iraakse leger en de Popular Mobilization Units (PMU) verdreven als reactie hierop de Koerdische troepen uit Kirkuk en grote delen van de betwiste gebieden onder Koerdische controle waardoor de KRG een groot deel van zijn olie-inkomsten verloor. Het Koerdisch onafhankelijkheidsreferendum deed de regio in een politieke en diepe economische crisis belanden. Op 10 oktober 2021 werden er verkiezingen voor het Iraakse parlement georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen. De KDP kwam als grote winnaar uit de bus en Gorran werd de grootste verliezer. In maart 2021 slaagden de Iraakse en Koerdische regering er na lange onderhandelingen in tot een begrotingsakkoord te komen dat onder meer de verdeling van de olieinkomsten in 2021 bepaalt.

Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Het door ISIS uitgeroepen kalifaat is volledig verdwenen. Terreurdaden die kunnen worden toegeschreven aan ISIS vinden nagenoeg niet plaats in de KAR. In de regio heerst een relatieve stabiliteit. ISIS is wel aanwezig in het veeleer onherbergzame district Makhmour. De organisatie verricht er ontvoeringen, zet de plattelandsbevolking onder druk, vernielt essentiële infrastructuur en landbouwgebied, en voert gerichte aanslagen uit op plaatselijke notabelen. Dit leidde tot een ontruiming van verschillende dorpen in de regio. De Iraqi Security Forces (ISF) voerden in maart 2021 een grondoffensief uit in de regio waarbij zij werden gesteund door de internationale coalitie middels luchtbombardementen. De ISF en de peshmerga hebben hun krachten gebundeld in hun strijd tegen ISIS en opereren sinds mei 2021 vanuit een gemeenschappelijk coördinatiecentrum.

Bases van de Amerikaanse strijdkrachten in de KAR werden in 2020 en 2021 verschillende keren het doelwit van raket- en droneaanvallen die worden toegeschreven aan sjiiitische milities omwille van de oplopende spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran. Hierbij vallen doorgaans geen slachtoffers. De Verenigde Staten hebben intussen aangekondigd dat ze een volledige terugtrekking van hun gevechtseenheden beogen tegen eind 2021, maar het Iraakse leger zullen blijven bijstaan met opleiding en advies.

Het gros van het aantal slachtoffers dat de afgelopen jaren geregistreerd werd in de KAR is geconcentreerd in de noordelijke grensregio, dit ingevolge het conflict tussen de PKK en het Turkse leger. In juli 2015 begon Turkije luchtaanvallen op PKK-doelwitten in Noord-Irak uit te voeren. Deze Turkse offensieven bestaan voornamelijk uit gerichte luchtbombardementen op PKK-doelwitten in het bergachtig en dunbevolkt noordelijk grensgebied met Turkije. Het gebeurt echter dat hierbij ook naburige Koerdische dorpen getroffen worden. Naast luchtaanvallen vinden er ook Turkse grondoperaties plaats. Het Turkse leger zette eveneens verschillende militaire bases op in Dohuk en Erbil. Omwille van de militaire operaties van het Turkse leger zoeken PKK-militanten hun toevlucht verder zuidwaarts in de KAR. De KRG stelde toegangsbeperkingen in naar, en richtte bijkomende controleposten op in bepaalde regio's om de bewegingsvrijheid van de PKK te beknotten. Hier kan de lokale bevolking eveneens hinder van ondervinden. Veruit de meerderheid van de slachtoffers die vallen bij het conflict tussen het Turkse leger en de PKK zijn PKK-strijders maar er werd ook een beperkt aantal burgerslachtoffers en infrastructurele schade opgetekend. De Turkse grondoffensieven en luchtaanvallen hebben daarnaast geleid tot de ontheemding van een deel van de lokale bevolking.

Sinds een aantal jaar voert Iran, in zijn strijd tegen Iraans-Koerdische rebellen - waaronder de KDPI (Kurdistan Democratic Party of Iran) en PJAK (Kurdistan Free Life Party) -, opnieuw sporadisch aanvallen uit op doelwitten in de Noord-Iraakse gebieden die grenzen aan Iran. Deze aanvallen leidden tot ontheemding in de getroffen regio's maar uit de beschikbare informatie blijkt dat er zelden burgerslachtoffers bij vallen. Naast het inzetten van conventionele militaire middelen voert Iran ook een low level campagne van moordaanslagen tegen leden van Iraans-Koerdische partijen in de KAR. In september 2021 kondigt de stafchef van het Iraanse leger aan harder te zullen optreden tegen de Iraans-Koerdische oppositiebewegingen die zich in Irak ophouden.

Ook in de KAR flakkerden er, ten slotte, de voorbije jaren herhaaldelijk protesten op over de tekortschietende basisvoorzieningen, de laattijdige uitbetalingen van de lonen van het overheidspersoneel en de corruptie. Hoewel de protesten doorgaans vreedzaam verlopen, ontstonden er soms rellen en traden de veiligheidsdiensten hardhandig op tegen de betogers. Het aantal burgerslachtoffers was evenwel zeer beperkt. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 september 2021 1.189.581 ontheemden (IDP's). IOM meldt dat meer dan 4.9 miljoen van de Iraakse burgers die sinds januari 2014 ontheemd raakten inmiddels naar hun regio van oorsprong terugkeerden. De KAR herbergt nog steeds het grootste aantal IDP's, meer dan 620 000 personen, waarvan de meerderheid afkomstig is uit de Centraal-Iraakse provincies.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat de KAR niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Irak, naast Baghdad International Airport immers ook over luchthavens beschikt in Erbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de autoriteiten staan en vlot bereikbaar

zijn. Naast binnenlandse vluchten vanuit Bagdad zijn er ook commerciële, internationale lijnverbindingen naar deze twee luchthavens in de KAR.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de noordelijke provincies Dohuk, Erbil, Suleymaniyah en Halabja thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Noord-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Dohuk in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Dohuk een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Dohuk. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De door u neergelegde documenten wijzigen deze appreciatie niet. Uw identiteitskaart (d.d. 4/8/'13) en nationaliteitsbewijs (d.d. 2/10/'13) vormen slechts een indicatie aangaande uw identiteit en nationaliteit, dewelke hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoeker zet in zijn eerste middel het volgende uiteen:

"Vanuit het oogpunt van het Verdrag van Genève rechtvaardigt verzoeker een legitieme en gegronde vrees voor vervolging in geval van zijn terugkeer, afkomstig van zijn familie, van de familie van M(...) en van de Iraakse bevolking, wegens het hebben van een ongehuwde relatie die oneer en verstoting van de familie veroorzaakt.

Deze vrees voor vervolging is ingegeven door haar religie en politieke opvattingen.

De criteria godsdienst en politieke overtuiging moeten in ruime zin worden opgevat. Alleen al omdat verzoeker moslim is en in Zakho woont, wordt hij gedwongen te leven in een omgeving waar relaties buiten het huwelijk strikt verboden en oneervol zijn. Door de in zijn gemeenschap geldende tradities niet in acht te nemen, wijkt verzoeker af van de algemene orde en dus van een gemeenschappelijke politieke opvatting.

Er bestaat een groot risico van represailles en vervolging voor verzoeker wegens de discrepantie tussen zijn optreden en de gewoonten en idealen in Irak. Verzoekers vrees wordt nog versterkt door het feit dat deze relatie met zijn halfzus plaatsvond.

In geval van terugkeer vreest verzoeker mishandeling en verschillende vormen van geweld (fysiek en mentaal), afwijzing, discriminatie en marginalisering door zijn familie, de familie van M(...) en de Iraakse bevolking.

De vrees voor vervolging in geval van terugkeer is dus volkomen in overeenstemming met de criteria van het Verdrag van Genève, dat door het CGVS niet in twijfel wordt getrokken.

Er zij aan herinnerd dat in de zin van artikel 48/3, § 2 :

(...)

Volgens artikel 48/3, lid 3, "moet er een verband bestaan tussen de daden van vervolging en de redenen voor de vervolging".

Wij zijn van mening dat het CGVS een beoordelingsfout heeft gemaakt. Volgens ons rechtvaardigt het loutere feit dat de eer en de traditie worden aangetast, integendeel een legitieme en gegronde vrees voor vervolging van verzoeker en derhalve de toekenning van internationale bescherming.

Anders dan CGVS stelt, is deze vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Irak gegrond en legitiem.

Er zij op gewezen dat verzoeker inderdaad aangifte heeft gedaan van tegen hem gerichte bedreigingen van vervolging. Wij zullen in het tweede middel zien dat deze feiten door de CGVS niet geldig worden betwist.

Indien de Raad het dus met ons eens zou zijn en de door verzoeker aangevoerde bedreigingen geloofwaardig en voldoende bewezen zou achten, zou artikel 48/7 van de wet van 15 december 1980 moeten worden toegepast.

De dreiging van vervolging geeft aanleiding tot een vermoeden, een ernstige aanwijzing, van het ondergaan van vervolging in geval van terugkeer en keert de bewijslast om. CGVS toont echter niet geldig of voldoende aan dat de verzoeker geen risico op vervolging loopt in geval van terugkeer.

In geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, vreest de verzoeker voor zijn leven omwille en hij kan geen beroep aan de autoriteiten doen. Seksuele relaties buiten het huwelijk zijn volgens de islamitische godsdienst niet toegestaan. Daarvoor moet het paar getrouwd zijn. Naar Iraaks recht is een huwelijk tussen verzoeker en zijn halfzus echter niet mogelijk:

« Article 14

1- A man is forbidden from marrying, amongst relatives, his mother and grandmother, however high; his daughter, his son's daughter and his daughter's daughter, however low. Forbidden to him as well are his sister, the daughter of his sister, and the daughter of his brother, however low; his paternal aunt and the aunt of his paternal ascendants, and his maternal aunt and the aunt of his maternal ascendants.

2- A woman is forbidden from marrying men from the same category of kinship mentioned above.

Article 15

A man is forbidden from marrying the step daughter born to the wife with whom his marriage was consummated; the mother of the wife with whom he has concluded a marriage; the wife of his ascendant, however high; and the wife of his descendent, however low"¹.

In dit verband moet worden opgemerkt dat de wederpartij geen informatie heeft verstrekt over het risico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer naar Irak.

Volgens artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet: « (...) ».

In dit geval heeft de wederpartij geen rekening gehouden met de situatie in Irak.

Als gevolg van deze oneervol gedrag wordt verzoeker geconfronteerd met een strafrechtelijke sanctie en verstoting door zijn familie.

In tegenstelling met de beslissing van de tegenpartij, dient de vluchtelingstatus toegekend worden aan de verzoeker omwille van deze problemen.

Verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven.

Er dient hem het voordeel van twijfel verleend worden en er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van Irak.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus."

Verzoeker is verder in zijn eerste middel van oordeel dat uit de beschikbare informatie blijkt dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst verder naar, en geeft een theoretische toelichting bij, artikel 3 van het EVRM, de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker meent dat *in casu* een hoog risico bestaat dat hij slachtoffer wordt van geweld en handelingen die omwille van hun ernst dienen te worden beschouwd als onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de veiligheidssituatie in Noord-Irak, betoogt verzoeker dat burgers nog steeds massaal getroffen worden door het geweld dat zich er afspeelt. Hij wijst op hetgeen over Dohuk kan worden gelezen in een niet nader genoemd COI-rapport van EASO van oktober 2020 en in het COI-rapport *"Iraq Security situation"* van EUAA van januari 2022.

Verzoeker vervolgt:

"Als Uw Raad vaststelt dat er geen spraak van willekeurig geweld in de zin van het artikel 48/4, §2, c) is, is er geen twijfel dat het terugsturen van de verzoeker naar zijn land van herkomst - zelfs in Noord-Irak - hem aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen zou blootstellen overeenkomstig met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Een complete en grondige analyse van de zaak, zou Uw Raad aanmoedigen om op zijn minst de subsidiaire beschermingsstatus te herkennen aan de verzoeker op basis van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Inderdaad, is het geweld die vandaag plaats vindt in Noord-Irak zodanig dat de verzoeker, als hij naar zijn land van herkomst terug gestuurd zou worden, het risico zou lopen om aan onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van de Europese Conventie blootgesteld te worden.

Als gevolg, gelet op het feit dat er momenteel nog steeds een gewapend conflict plaats vindt in Bagdad conflict tussen de strijdkrachten van het regime, de rebellen en de Islamitische Staat, valt de verzoeker onder de condities om van de subsidiaire bescherming te genieten in overeenstemming met artikel 48/4, c) - of ten minste in overeenstemming met artikel 48/4, b) - van de Vreemdelingenwet van 1980. Door de tegenovergestelde beslissing te nemen maakt de verwerende partij een manifeste appreciatie fout."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 tot 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van *"het algemene beginsel van behoorlijke bestuur"* en van *"de zorgplicht"* (verzoeker doelt klaarblijkelijk op het zorgvuldigheidsbeginsel).

Verzoeker onderbouwt zijn tweede middel als volgt:

"Verzoeker is van mening dat de redenen die zijn aangevoerd om tot de conclusie van weigering van erkenning van de vluchtelingenstatus en weigering van subsidiaire bescherming te komen, onvoldoende en/of ontoereikend zijn.

Ten eerste bekritiseert het CGVS het feit dat verzoeker zijn originele paspoort niet deponeert. Verzoeker heeft hiervoor een geloofwaardige verklaring gegeven. Verzoeker overhandigde zijn paspoort aan de smokkelaar, zoals veel verzoekers om internationale bescherming gedwongen zijn te doen wanneer zij gebruik maken van een smokkelaar. Hij heeft nooit zijn paspoort afgegeven. Verzoeker kan hem niet meer bereiken of lokaliseren en kan daarom zijn paspoort niet afgeven. Verzoeker betwist de redenering van het CGVS dat hij bewust probeert informatie te verbergen. Verzoeker was geloofwaardig in zijn relaas over zijn vlucht en de verschillende etappes die hij heeft doorlopen om in België aan te komen. Hij blijft bij zijn verklaringen hierover.

Met betrekking tot het feit dat verzoeker op de dag van zijn vlucht over zijn paspoort beschikte terwijl hij bij zijn halfzuster thuis was, moet worden benadrukt dat het om zijn halfzuster gaat. Hij had dus ook zijn eigen bezittingen in dat huis. Men mag ook niet vergeten dat dit het tweede huis van zijn vader is.

Het CGVS heeft vervolgens betoogd dat de verklaringen van verzoeker over het verloop van de gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt, niet geloofwaardig zijn.

Volgens het CGVS was het niet geloofwaardig dat verzoeker nooit met zijn halfzus had gesproken over de risico's van hun relatie.

Bij deze beoordeling wordt echter duidelijk geen rekening gehouden met de persoonlijke context van de aanvrager. Verzoeker was immers nog jong toen hij seksuele betrekkingen met zijn halfzuster begon aan te knopen. Beiden hadden nooit nagedacht over het risico en hadden op dat moment alleen aan hun plezier gedacht, zoals veel pubers doen. In dit verband zij opgemerkt dat dit een zuiver subjectieve beoordeling is, aangezien iedereen er anders over denkt. Verzoeker erkende dat hij ten tijde van de gebeurtenissen bewusteloos en naïef was geweest.

Wat betreft het feit dat zij het risico namen om bij verzoeker thuis en bij zijn halfzuster seks te hebben, zij opgemerkt dat zij geen andere plaats hadden om naartoe te gaan.

Als het voor het CGVS niet aannemelijk is dat verzoeker daar seksuele betrekkingen durfde te hebben, is dat dus een subjectieve en onjuiste beoordeling.

« On ne peut pas conclure à l'absence de plausibilité d'un fait en partant de l'hypothèse qu'il ne pourrait pas survenir dans un État membre de l'Union européenne, ou dans la vie personnelle de l'agent responsable de la décision. On ne peut pas non plus considérer qu'un fait n'est pas plausible simplement à cause de son caractère exceptionnel ou incroyable. Comme cela a été largement admis au sein de la

jurisprudence, des orientations et des publications universitaires, il faut être très prudent lors de l'appréciation du comportement, des règles et des coutumes d'individus issus de cultures différentes, ainsi que des pratiques au sein des systèmes politiques, et social de leur pays d'origine ou lieu de résidence habituelle. Un fait présenté peut tout à fait être plausible s'il est considéré au regard des éléments de la situation d'un demandeur, à savoir : le genre, l'âge, l'orientation sexuelle, l'identité de genre, l'éducation, le contexte social et culturel, le vécu, ainsi que la situation dans le pays d'origine ou le lieu de résidence habituelle »3.

Door de regels van de Iraakse samenleving was het voor hen onmogelijk om op andere plaatsen seks te hebben. In hun respectieve huizen voelden ze zich veilig omdat ze wisten wie er waarschijnlijk zou komen en wanneer. Aan de andere kant waren ze jong en konden ze zich niet veroorloven om bijvoorbeeld naar een hotel te gaan.

Gelet op de omstandigheden van de zaak waren de verklaringen van verzoeker derhalve aannemelijk. Het CGVS bekritiseerde vervolgens het feit dat verzoeker geen nieuws had over zijn halfzus. Verzoeker blijft echter bij zijn verklaringen hierover. Hij heeft geen informatie over zijn halfzuster, die hij verloor toen ze vluchtten. Ze hadden namelijk geen plannen gemaakt voor het geval ze elkaar uit het oog zouden verliezen. Dit is aannemelijk als men de omstandigheden van hun ontsnapping in ogenschouw neemt. Ze moesten allebei snel vertrekken. Hun gebrek aan ervaring en hun jonge leeftijd moeten ook in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de gestelde tegenstrijdigheid over de leeftijd van verzoekers zus, betwist verzoeker dit ten stelligste. Verzoeker heeft altijd verklaard dat hij het oudste kind van zijn vader was en dat zijn zus na hem kwam. Verzoeker had geen belang bij verdere verklaringen. Het is duidelijk dat dit een vertaalprobleem is. Deze klacht is hoe dan ook niet relevant voor de beoordeling van de door verzoekster aangevoerde problemen.

Ten slotte verwijt het CGVS verzoeker dat hij geen enkel bewijs heeft van zijn relatie met zijn halfzus of van de bedreigingen. In dit verband verklaarde verzoeker dat hij zijn telefoon, die al het bewijsmateriaal voor zijn verhaal bevatte, had verloren. Tot op heden heeft verzoeker geen contact meer gehad met Irak, zodat hij geen nieuw bewijsmateriaal kan verkrijgen.

Gelet op het voorgaande herhaalt verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt op ernstige mishandeling. Bovendien dreigt verzoeker geïsoleerd te raken omdat hij op geen enkel lid van zijn familie kan rekenen.

Ter conclusie, de elementen die worden ingeroepen door de Commissaris-generaal zijn onvoldoende. Er bestaan voldoende objectieve elementen die de nauwkeurige en eenduidige verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet voldoende gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

Er werd al door Uw Raad beoordeeld dat: « il peut être exigé, dans le cadre de cette procédure, que le demandeur d'asile produise à l'appui de sa demande des récits constants et dépourvus de contradictions de nature à en ruiner la crédibilité; que les contradictions et incohérences relevées par l'autorité compétente doivent être d'une importance telle qu'elles ne sont pas raisonnablement explicables » (CE, 15 décembre 2009, n°198.949). Wat niet het geval was in casu. Bijgevolg, meent de verzoeker dat de beslissing van CGVS is niet voldoende en niet adequate gemotiveerd.

Op grond van het voorafgaand luidt de conclusie dat er in Irak een gegronde vrees bestaat voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. In geval van terugkeer zal Meneer H(...) geen toegang tot bescherming tegen vervolging genieten."

2.1.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn eerste middel de schending aan van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze artikel 13 van het EVRM *in casu* geschonden zou zijn nu verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing aan de Raad voor te leggen en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling. Voorts voert verzoeker in zijn tweede middel de schending aan van onder meer de artikelen 1 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch verduidelijkt hij evenmin op welke wijze deze artikelen geschonden zouden zijn. De Raad ziet niet in op welke wijze artikel 1 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat het toepassingsgebied ervan omschrijft, *in casu* geschonden zou. Ten overvloede kan hieraan worden toegevoegd dat uit hetgeen *infra*, onder punt 2.2.3., wordt uiteengezet blijkt dat de commissaris-generaal de bestreden beslissing formeel heeft gemotiveerd en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat de gevallen bepaalt waarin geen formele motivering vereist is.

2.2.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2.3. In de mate dat verzoeker in zijn tweede middel de schending aanvoert van *“het algemene beginsel van behoorlijke bestuur”*, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat verzoeker nalaat hierbij verdere toelichting te geven.

2.2.2.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij werd genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) niet kan overtuigen van zijn vrees te worden gedood door zijn familieleden omdat ze erachter kwamen dat hij seksuele betrekkingen had met zijn halfzus, nu (i) hij vooreerst geen origineel paspoort neerlegt en aldus geen enkel objectief bewijs biedt dat zijn reisweg of vertrekdatum uit Irak zou kunnen staven, (ii) het CGVS geen geloof kan hechten aan zijn verklaringen over de door hem geschetste gang van zaken met betrekking tot zijn relatie met zijn halfzus, (iii) voorts een fundamentele tegenstrijdigheid wordt vastgesteld in zijn verklaringen, (iv) hij geen bewijsstukken in verband met zijn relatie heeft en voorts geen enkel tastbaar begin van bewijs kan voorleggen om de door

hem beweerde vervolgingsfeiten te staven, en (v) hij allerm minst aantoon t dat hij actueel ge viseerd zou worden met het oog op vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, omdat (B) er actueel voor burgers in Noord-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en omdat (C) de door hem neergelegde documenten deze appreciatie niet wijzigen. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hietegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Irak, te hebben verlaten uit vrees om gedood te worden door zijn familieleden omdat zij erachter kwamen dat hij seksuele betrekkingen had met zijn halfzus.

Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legde verzoeker tijdens de administratieve procedure zijn identiteitskaart en nationaliteitsbewijs neer (administratief dossier (hierna: AD), stuk 5, 'Documenten'). Deze documenten vormen slechts een indicatie aangaande verzoekers identiteit en nationaliteit, welke elementen *in casu* niet worden betwist doch geen betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas en daaraan gekoppelde vrees bij terugkeer naar zijn land van herkomst. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde identiteitsdocumenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Te dezen dient te Raad in navolging van de commissaris-generaal vast te stellen dat verzoeker doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees koestert om door zijn familie te worden gedood omwille van seksuele betrekkingen met zijn halfzus.

De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing vooreerst terecht op dat verzoeker geen origineel paspoort neerlegt en aldus geen objectief bewijs levert van zijn reisweg of datum van vertrek uit Irak.

Ter verklaring van het feit dat hij geen paspoort kan voorleggen verwijst verzoeker in zijn verzoekschrift slechts naar de verklaringen die hij eerder heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt overwogen:

"U beweert dat u uw paspoort afgaf aan de smokkelaar (CGVS p.10). Wanneer wordt gevraagd of u dit probeerde terug te krijgen, antwoordt u van niet. U heeft aan dat hij het normaal zou opsturen, maar dat u er geen idee van hebt op welke manier dit zou gebeuren (CGVS p.11). Deze verklaring voor het feit waarom u er niet in slaagt uw originele paspoort voor te leggen, kan niet overtuigen. Doordat u eerder bij een reis uit Irak gebruik maakte van uw paspoort om op legale wijze naar Turkije te reizen, kan er van worden uitgegaan dat u op de hoogte bent van de waarde van dit document. Temeer daar u er ondanks alle commotie zelfs nog aan dacht om naast u aan te kleden, ook uw paspoort mee te nemen toen u onmiddellijk nadat u naakt betrapt werd, vertrok. Op zich is het trouwens ook zeer opmerkelijk dat uw tas met uw paspoort en geld toevallig nog bij uw halfzus op de kamer lag op dit cruciale moment (CGVS p.4, 10, 18-19). Door het ontbreken van uw originele paspoort rijst het vermoeden dat u dit doelbewust achterhoudt om gegevens te verbergen voor het CGVS, zoals een andere vertrekdatum uit Irak of een eventueel verblijf in een derde land. Bijgevolg tast dit ook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde redenen voor uw abrupte en onverwachtse vertrek ernstig aan."

Waar verzoeker benadrukt dat hij zijn eigen bezittingen had in het huis van zijn halfzus en dat dit het tweede huis van zijn vader was, kan uit zijn verklaringen niet blijken dat verzoeker er ook woonde. Dat verzoeker een tas met daarin zijn paspoort en genoeg geld om later zijn reis naar België te kunnen bekostigen – volgens verzoekers verklaringen betaalde hij ongeveer 2900 euro (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) – na een reis naar Turkije in oktober 2019 in het huis van zijn halfzus zou hebben achtergelaten, enkel omdat hij dit niet direct nodig had, kan niet overtuigen. Wat er ook van zij, door louter zijn verklaringen te herhalen volgens de welke hij zijn paspoort heeft afgegeven aan de smokkelaar en die het vervolgens niet heeft teruggegeven, herstelt verzoeker zijn geloofwaardigheid niet. Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij zijn paspoort niet kan voorleggen omdat hij de smokkelaar niet meer kan bereiken of lokaliseren, merkt de Raad overigens op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij niet eens geprobeerd heeft om zijn paspoort terug te krijgen van de smokkelaar (*Ibid.*, p. 11).

Verder kan geen geloof worden gehecht aan de door verzoeker geschetste gang van zaken met betrekking tot de relatie die hij met zijn halfzus zou hebben gehad, zoals in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt wordt toegelicht:

“U stelt dat u zich wel degelijk bewust was van het feit dat de relatie met uw halfzus verkeerd was en dat dit zware risico’s inhield. Het is dan ook frappant te moeten vaststellen dat u verklaart met uw halfzus nooit over de risico’s te hebben gesproken, noch over de optie ermee te stoppen. Zeer bevreemdend is ook dat u beweert een keer in uw ouderlijk huis en zelfs een twintigtal keer seks te hebben gehad bij haar thuis en dat u zelfs bij haar bleef overnachten. Ondanks het feit dat jullie afspraken als haar moeder er niet was, hadden jullie familieleden op eender welk moment kunnen binnenkomen. Uit uw verklaringen valt af te leiden dat niet meteen sprake was van een innige liefdesrelatie, maar dat het puur om seks ging. Dat u enkel daarvoor zo met uw leven zou spelen is op z’n minst merkwaardig te noemen (CGVS p.15-18, 21). U blijft voorts onwetend over wat er precies met uw halfzus is gebeurd. De laatste keer dat u contact met haar had dateert immers van toen u nog in Turkije was. Het is weinig aannemelijk dat jullie samen zouden vertrekken, zonder iets af te spreken voor als jullie elkaar onderweg zouden kwijtraken. Dit roept eveneens vraagtekens op bij de geloofwaardigheid van uw asielmotieven. U verklaart wel te hebben geprobeerd meer over haar te weten te komen, maar dit zou niet zijn gelukt (CGVS p.6-8, 22).”

Verzoeker kan niet worden gevolgd in zoverre hij zijn gedrag tracht te verklaren door te wijzen op zijn jonge leeftijd toen hij seksuele betrekkingen met zijn halfzus zou hebben gehad. *In casu* wordt niet betwist dat verzoeker geboren is op 9 april 1998 (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Derhalve moet verzoeker reeds 21 jaar oud zijn geweest toen hij in de zomer van 2019 de eerste keer seksuele betrekkingen had met zijn halfzus (*Ibid.*, p. 16). Aangenomen dat zijn halfzus geboren is op 4 januari 2000, zoals verzoeker op het CGVS verklaarde (*Ibid.*, p. 14), zou zij op dat moment ook al 19 jaar oud zijn geweest. Zij waren aldus reeds tot de jaren van verstand gekomen. Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat hij ten tijde van de gebeurtenissen *“bewusteloos en naïef”* was geweest, doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij zich wel degelijk bewust was dat wat hij met zijn halfzus deed verkeerd was en ernstige risico’s inhield (*Ibid.*, p. 15-17, 20, 21). Dat verzoeker en zijn halfzus nooit zouden hebben nagedacht over het risico en op dat moment alleen aan hun plezier zouden hebben gedacht *“zoals veel pubers doen”* is in de gegeven omstandigheden allerminst aannemelijk.

Evenmin aannemelijk is dat verzoeker en zijn halfzus het risico zouden hebben genomen om meerdere keren seks te hebben bij haar thuis en dat verzoeker bij haar thuis zou zijn blijven overnachten. Dat zij geen andere plaats hadden om naartoe te gaan, zoals verzoeker in zijn verzoekschrift poneert, is een blote bewering. Waar verzoeker betoogt dat *“de regels van de Iraakse samenleving”* hen ervan weerhielden om op andere plaatsen seks te hebben, gaat hij eraan voorbij dat wat hij en zijn halfzus zouden hebben gedaan volgens diezelfde regels verboden is. Het kan voorts niet overtuigen dat zij zich in hun respectieve huizen veilig zouden hebben gevoeld *“omdat ze wisten wie er waarschijnlijk zou komen en wanneer”*. Zij konden immers niet uitsluiten dat zij op een onbewaakt moment toch zouden worden betrapt, zoals volgens verzoekers relaas ook zou zijn gebeurd. Dat zij jong waren en het zich niet konden veroorloven om bijvoorbeeld naar een hotel te gaan, verklaart nog niet waarom zij herhaaldelijk en bewust een danig groot risico zouden hebben gelopen om te worden betrapt. In het licht van dit risico, waarvan verzoeker en zijn halfzus zich bewust waren, acht de Raad het net zo min als de commissaris-generaal geloofwaardig dat zij het erop zouden wagen om met elkaar naar bed te gaan in hun respectieve huizen. Verzoeker is de mening toegedaan dat dit een *“subjectieve en onjuiste beoordeling”* is, doch brengt geen elementen of argumenten aan die hierop een ander licht kunnen werpen.

Verzoeker herhaalt voorts slechts zijn verklaringen volgens de welke hij het contact met zijn halfzus verloren is tijdens hun vlucht en zij vooraf geen plannen hadden gemaakt voor het geval ze elkaar uit het oog zouden verliezen. Verzoeker meent dat dit aannemelijk is gelet op “de omstandigheden van hun ontsnapping”, waarbij hij toelicht dat ze allebei snel moesten vertrekken. Dat verzoeker en zijn halfzus na het incident waarbij zij samen werden betrapt snel moesten vertrekken, neemt niet weg dat zij blijkens verzoekers verklaringen nog een nacht bij een vriend van verzoeker zijn gebleven alvorens Irak te verlaten en dat zij in Turkije, alvorens daar van elkaar te zijn gescheiden, nog enkele dagen samen waren (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4, 13-14). Hun gebrek aan ervaring en jonge leeftijd zijn evenmin afdoend ter verklaring of verschoning van hun nalaten afspraken te maken voor het geval zij elkaar onderweg zouden kwijtraken. Zoals hoger reeds aangegeven, waren zowel verzoeker als zijn halfzus reeds volwassen. Bovendien weerhield een vermeend gebrek aan ervaring verzoeker er klaarblijkelijk niet van om snel en weloverwogen te handelen, daar verzoeker er bij de vlucht uit het huis van zijn halfzus aan zou hebben gedacht zijn paspoort mee te nemen en meteen contact zou hebben opgenomen met een vriend, bij wie hij en zijn halfzus die nacht terechtkonden en die voor hen een smokkelaar regelde.

Voorts wijst de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op volgende fundamentele tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen:

“Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), tijdens uw gehoor ter voorbereiding van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, verklaart u dat uw zus ouder is dan u. Op het CGVS geeft u voor haar dan weer een geboortedatum op dewelke impliceert dat ze jonger dan u zou zijn. Wanneer u met deze inconsistentie wordt geconfronteerd, ontkent u simpelweg eerder gezegd te hebben dat ze ouder dan u zou zijn. U herhaalt dat u ouder bent en geeft verder geen verklaring voor de afwijkende verklaringen. Integendeel, u voegt nog toe dat de tolk bij de DVZ goed was en uw dialect sprak. Vertaalproblemen kunnen dus alvast niet aan de orde zijn (CGVS p.14). Dit doet dan ook nogmaals afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.”

Door louter te betwisten dat hij zich over de leeftijd van zijn halfzus heeft tegengesproken en vol te houden dat hij altijd verklaard heeft dat hij het oudste kind van zijn vader was en dat zijn zus na hem kwam, weerlegt noch verklaart verzoeker deze tegenstrijdigheid. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, verklaarde verzoeker dat de tolk bij de Dienst Vreemdelingenzaken goed was en zijn dialect sprak (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Door zonder meer vol te houden dat er sprake zou zijn geweest van een vertaalprobleem, blijft verzoeker in gebreke een aannemelijke uitleg te bieden voor de vastgestelde discrepantie in zijn verklaringen. Nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn halfzus en de seksuele avances die zij ten aanzien van hem zou hebben gemaakt ten grondslag lagen aan de problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet zijn land van herkomst te verlaten, mogen van hem coherente en overeenstemmende verklaringen worden verwacht over haar leeftijd. De vaststelling dat hij daartoe in gebreke blijft is, in tegenstelling tot wat verzoeker mag vinden, wel degelijk relevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde problemen.

Tot slot kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing met reden als volgt overweegt:

“U hebt geen bewijsstukken in verband met uw relatie. U kunt zelfs geen foto van uw halfzus tonen (CGVS p.12). Voorts kunt u ook geen enkel tastbaar begin van bewijs voorleggen om de door u beweerde vervolgingsfeiten te staven. U beweert bij het CGVS dreigberichten te hebben ontvangen van uw vader en neef, iets waarvan u bij de DVZ overigens geen melding maakte (CGVS p.12, 19). Ook toen bij het CGVS werd gevraagd of u nog iets had gehoord van uw familie, hebt u dit in eerste instantie niet vermeld (CGVS p.5). Aan het begin van uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS beweerde u nochtans alle redenen naar aanleiding van uw verzoek te hebben aangehaald (CGVS p.2). Dat u bij de DVZ naliert de enige concrete doodsbedreigingen die u ontving te vermelden, enkel en alleen omdat er niet expliciet naar zou zijn gevraagd, is volstrekt onlogisch en relativeert de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees des te meer (CGVS p.23). Deze berichten zouden op uw telefoon opgeslagen zijn geweest maar ondertussen bent u uw telefoon verloren (CGVS p.12).

In Turkije zou u de nummers van uw neven en vader hebben geblokkeerd om geen dreigberichten meer te ontvangen. Sindsdien hebt u geen aanwijzingen meer dat u geviseerd zou worden. U hebt geen contact meer met uw familieleden en hebt ook niet geprobeerd via iets te weten te komen (CGVS p.6, 8, 20). Een dergelijke laconieke houding doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees. Het gaat hier immers om informatie die essentieel is om uw risico op vervolging in te schatten. Dit alles toont allerminst aan dat u actueel geviseerd zou worden met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.”

Verzoeker herhaalt slechts zijn verklaringen volgens de welke hij zijn telefoon, die al het bewijsmateriaal zou hebben bevat, heeft verloren en hij tot op heden geen contact meer heeft gehad met iemand in Irak, zodat hij geen nieuw bewijsmateriaal kan verkrijgen. Het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen vormt geen dienstig betoog tegen bovenstaande concrete en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier en onverminderd overeind blijven.

Waar er in het verzoekschrift nog op wordt gewezen “*dat verzoeker inderdaad aangifte heeft gedaan van tegen hem gerichte bedreigingen van vervolging*”, blijkt dit nergens uit de stukken aanwezig in het administratief dossier. Verzoeker laat na enig begin van bewijs bij te brengen van deze bedreigingen of van een aangifte die hij naar aanleiding daarvan zou hebben ingediend.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij in het tweede middel doet gelden dat de commissaris-generaal zijn verklaringen en de beschikbare informatie niet met alle vereiste objectiviteit heeft behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat de commissaris-generaal bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het administratief dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. De Raad wijst er nog op dat de ambtenaren van het CGVS onpartijdig zijn en geen persoonlijk belang hebben bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van verzoekers om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoekers betoog is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas, te weerleggen of te ontcrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De verwijzing in het verzoekschrift naar de algemene situatie in Irak en het Iraaks recht, dat een huwelijk tussen verzoeker en zijn halfzus niet toelaat, is *in casu* niet dienstig aangezien verzoeker de relatie tussen hem en zijn halfzus niet aannemelijk maakt.

De kritiek dat de commissaris-generaal geen informatie heeft verstrekt over het risico dat verzoeker loopt in geval van terugkeer naar Irak en de verwijzing in dit verband naar artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet zijn evenmin dienstig. Het komt aan verzoeker toe om de door hem aangevoerde feiten en vrees *in concreto* aannemelijk te maken, waartoe hij in gebreke blijft.

Daar verzoeker zijn voorgehouden problemen met zijn familie omwille van een beweerde seksuele relatie met zijn halfzus niet aannemelijk heeft gemaakt, is de vraag of hij hiertegen al dan niet bescherming kan bekomen vanwege zijn nationale autoriteiten *in casu* niet relevant.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan het voordeel van de twijfel niet worden verleend aan verzoeker.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een

reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Irak.

2.2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij is weliswaar van oordeel is dat de algemene veiligheidssituatie en *“het geweld die vandaag plaats vind in Noord-Irak”* hem bij terugkeer zal blootstellen aan foltering of onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, doch toont allerminst aan dat hij persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Zijn verwijzing naar *“het feit dat er momenteel nog steeds een gewapend conflict plaats vindt in Bagdad”* is bovendien, gelet op zijn herkomst uit Noord-Irak, *in casu* niet dienstig.

Voorts maakte verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Irak zou hebben gekend.

2.2.5.3. Wat betreft de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet wordt betwist dat er in Irak een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde gebieden. Zowel uit de *“UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq”* van mei 2019 als uit de *“Country Guidance Note : Iraq”* van EUAA van juni 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Bijgevolg moet bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger afkomstig uit Irak de focus aldus worden gericht op de regio waarvan hij afkomstig is en op de vraag of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat, gezien zijn verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst in Irak, *in casu* de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk moet worden beoordeeld.

Na zorgvuldige lezing van de landeninformatie beschikbaar in het rechtsplegingsdossier, concludeert de Raad samen met de commissaris-generaal dat er actueel in de provincie Dohuk geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die aanwezig is in of terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Dit wordt ook bevestigd in voormelde *“Country Guidance Note”* over Irak van juni 2022 (p. 190-192).

Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit een COI-rapport van EASO van oktober 2020, daar waar *in casu* recentere landeninformatie voorligt, alsook uit het COI-rapport *“Iraq Security situation”* van EUAA van januari 2022, waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en dat mee in rekening werd genomen in bovenstaande analyse, brengt verzoeker geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen.

Waar hij voorts nog wijst op *“het feit dat er momenteel nog steeds een gewapend conflict plaats vindt in Bagdad”*, gaat verzoeker eraan voorbij dat *in casu* slechts de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk relevant is, gelet op zijn niet-betwiste herkomst uit deze regio en voormelde regionale verschillen.

Er wordt echter niet ontkend dat de veiligheidssituatie in de provincie Dohuk nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Bijgevolg rijst, in overeenstemming met wat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest *Elgafaji* (HvJ 17 februari 2009, C-465/07) heeft gesteld, de vraag of verzoeker persoonlijke omstandigheden kan

inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Dohuk voor hem dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat hij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Daarbij dient te worden vastgesteld dat blijkens voormelde "*Country Guidance Note*" van juni 2022 de mate van het willekeurig geweld in het district Zakho van de provincie Dohuk, waaruit verzoeker verklaart afkomstig te zijn, hoog is en dat een lager niveau van individuele elementen vereist is om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die naar dit district terugkeert een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet loopt (p. 48, 192).

Verzoeker laat evenwel na het bewijs te leveren dat hij specifiek wordt geraakt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in zijn regio van herkomst.

2.2.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.2.7. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Badini machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.2.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT